

„Kako neumen si, Peter“, kličejo mu principi „da se daš od kraljičine že drugič prevariti.“ Toda mladenič vzame gosli in gode, da so bili vsi veseli.

Po osmih dneh pa vpraša princezinja ječarja: „Kaj se godi v ječi?“ „O milostljiva“, odgovori ječar, „kar sem vam takrat rekel, to se godi tudi sedaj: radujejo se in plešejo, da je veselje. Kmet ima namreč gosli, ki imajo čudovito moč, da mora vsak plesati, ki jih sliši. Zvita princezinja zopet pokliče Petra in mu zapove, da igra z njo za gosli. Princezinja zastavi sebe, mladenič pa gosli. Peter je bil zadovoljen in igra se prične. Toda sedaj se Peter ni dal prevariti in zmaga v igri, dobi kraljičino za ženo in postane kralj cele države. Pisal je domov svojemu oskrbniku in mu izročil vse njegovo prejšnje premoženje.

Nato so oblekli Petra v kraljevsko oblačilo in ga slovesno kronali za kralja španskega. Tudi kraljeve ujetnike je izpustil Peter iz ječe in jih bogato obdaroval. Potem je srečno mnogo let vladal s soprogo.

20. Car in kmetič.

Car si je sezidal palačo in pred palačo napravil vrt. Takoj pri vhodu na vrt je stala kočica, in v njej je živel reven kmet. Car je hotel kočico odstraniti, da ne bi kvarila vrta, in je poslal svojega ministra k bednemu kmetu, da odkupi kočico. Minister gre k kmetiču in mu reče: „Srečen si, car hoče kupiti tvojo kočico. Ni vredna deset rubljev, a car ti jih ponuja sto.“ — Kmetič odvrne: „Ne, kočice ne prodam za sto rubljev.“ Minister nato: „No tedaj ti ponuja car dvesto.“ Kmetič odgovori: „Niti za dvesto, niti za tisoč je ne prodam. Moj ded in oče sta živela v nji in umrla v nji, in jaz sem se postaral v nji in bom umrl v nji, ako Bog dá.“ — Minister odide k carju in mu pove: „Kmet je trdovraten; nihče ga ne pregovori. Ne ponujaj mu nič več, temveč kar zapovej, da se odstrani kočica. Tako bo konec sitnosti.“

Car reče: „Tako nočem.“ — Tedaj dé minister: „Kako? Ali naj stoji nasproti palači trhla kočica? Vsak, ki pogleda na palačo, bo rekel: lepa bi bila ta palača, le kočica jo kvari. Ali manjka carju denarja, da ne kupi kočice.“ — Toda car pravi: „Kdor pogleda na palačo, bo rekel: gotovo je imel car mnogo denarja, da je sezidal tako palačo; in če pogleda kočico, bo rekel: gotovo je bil car tudi pošten. Pusti kočico!“

L. N. Tolstoj.

21. Volk in zajec.

V hudi zimi je bil volk zelo lačen. Iskal si je ves dan živeža, pa ni nikjer dobil ničesar. Slednjič sreča zajca. Hitro skoči nanj in ga davi.

„Pusti me, volk! Ali se ne spominjaš več, da sem ti pred nekaj leti rešil življenje? Lovec te je iskal po gošči, ti si pa dremal. Opozoril sem te da preti nevarnost. Zbežal si in si bil rešen.“